

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

פְּרִשְׁת בְּרֵאשִׁית

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ב' - חלק י"ח

קונטרס 48

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

סֵפֶר

לְתֵיבַת עֲוֹנוֹתֵינוּ

מִנְקֵד

וּבֹ
ט"ז
סְפָרִים

סֵפֶר

מֵאֲזֵרוֹת
הַיָּהָר

מִנְקֵד

וּבֹ ט"ז סְפָרִים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ספר

ספר זהר

מגיש

ובו
ט"ז
ספרים

ספר זהר

קול הזהר

שיעורים בזוהר הימני

0722-990044

הוצאה שניה עם הוספות

ישאר דין בעולם, אלא הכל רחמים ורחמים וחרות בעולם.

ובא ראה, כחג הזה עושים נסוֹף המים, שפע של חסד באותם שיתים מששת ימי בראשית, וכל שבעת הימים העליונים מקבלים מאותם מים חיים שיוצאים מירושלים העליונה הטמורה. ובאיה מקום רמוז על אותם מים חיים? באותם שיתים, וחסידים וצדיקים שמחים בהלולא הזו, משום שרומז לאותו הטוב שעתיד הקדוש ברוף הוא לעשות פשיעביר הקדוש ברוף הוא את הטמאה מן הארץ, שירדו אותם מים טהורים באותם השיתים באותו מזבח עליון, ים האחרון, והם שלשה לגים מים, שמונה עשרה ביצים, פנגד צדיק שנקרא חי העולמים, ועל ידו המים יורדים באותם שיתים.

ובא ראה, פשהלל הזקן היה שמח בהלולא הזו, אמר, אם אני פאן - הכל פאן, ואם אין אני פאן - מי פאן? היה רמוז ואומר, אם שכינה שנקראת אני שורה פאן - הכל פאן, אותו מקום שנקרא כל שבה להזדוג בה. ואם אין אני פאן - מי פאן? שהרי לא חשוב טוב שלם, משום ששכינה לא שורה בארץ הקדושה. אבל פשישפתלמו אותם פרים, אז פתוב (ישעיה יב) ושאתם מים בששון ממעיני השועה. מי הם? ששה מעינות שמריקים בישועה הזאת, ואז העולם כלו פחדוה, משום ששכינה יוצאת מתוף אותה טמאת שאר העמים, משום פך (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם.

בא ראה, עשר נטיעות, ערבה ונסוֹף המים - הלכה למשה מסיני, שאר הדברים של התורה

אלא כלא רחמי ורחיים וחרירו בעלמא: ותא חזי בהאי חגא עבדין נסוֹף המים. נביע דחסד באינון שתין מששת ימי בראשית, וכולהו שבעה יומין עלאין מקבלין מאינון מים חיים דנפקין מירושלים עלאה טמירא. ובאן אתר רמיז לאינון מים חיים, באינון שיתין. וחסידים וצדיקים חדאן בהאי הלולא, בגין דרמיזא להווא טיבו דזמין קדשא ברין הוא למעבד פד יעבר קדשא ברין הוא סאיבו מארעא דחתון אינון מים חיים טהורים באינון שיתין, בהווא מזבח עלאה ההוא ים האחרון. ואינון תלתא לוגין מים שמונה עשר בצים לקבל צדיק דאקרי ח"י העולמים, ועל ידיה מים נחתין באינון שיתין.

ותא חזי הלל הזקן פד הוה חדי בהאי הלולא אמר אם אני כאן הכל פאן. ואם אין אני כאן מי כאן. הוא רמיז ואמר אי שכינתא דאקרי אני שרייא כאן. הכל פאן ההוא אתרא דאקרי כל דאתי לאזדווגא בה. ואם אין אני כאן מי כאן. דהא לא חשיבא טיבו שלימא בגין דשכינתא לא שרייא בארעא קדישא. אבל פד ישתלמו אינון פרים פדין פתיב (ישעיה י"ב) ושאתם מים בששון ממעיני השועה. מאן אינון. שית מעייני דאינון מריקין בהאי ישועה וכדין עלמא כוליה פחדוה בגין דנפקא שכינתא מבין ההוא סאיבו דשאר עמין, בגין פך (במדבר כ"ט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם.

הא חזי, עשר נטיעות ערבה ונסוֹף המים הלכה למשה מסיני. שאר מלי דאורייתא תורה. והכא הלכה. מאי טעמא, אלא בגין דהאי אתרא דאקרי הר סיני, תורה

שְׁבַעַל פֶּה אֹלִיפֹת לִיה לַמֶּשֶׁה לְקִשְׂרָא
קִשְׂרִין דְּמַהִימְנוּתָא.

אִינוּן עֶשֶׂר נְטִיעִין דְּנִצָּב קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא,
דְּהָא אַחִיד לֹוּן בְּהָהוּא אַתְרָא דְאַקְרִי
עָרַב שְׁבִיעִית וְיַעֲבֹדוּן פְּרִי בְּהָהוּא בֵּית סָאָה,
בְּגִין דְּאִיִּיתִי מְזוּנָא לְעֻלְמָא בְּהָאִי שְׁבִיעִית.
דְּלִית לֹוּן מְזוּנָא אֶלָּא מַהְהוּא שְׂתָא שְׂתִיתָאָה
דְּזֹרְעִין בְּה זֹרְעִין, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (הושע י')
זֹרְעוּ לָכֶם לְצִדְקָה וְקִצְרוּ לְפִי חֶסֶד, מַה
דְּזֹרְעִין יְהֵא לְהָהוּא אַתְרָא דְאַקְרִי צִדְקָה
שְׁלָמָה, וְכִדְּיִן וְקִצְרוּ לְפִי חֶסֶד כְּדִין יְהֵא טִיבו
עֲלָאָה. וּמֵאֵן אִיהוּ לְפִי (ב) חֶסֶד דָּא אַבְרָהָם.
וְתָא חֲזִי לְתַתָּא שְׁבַעָה עֲבִידֵן אִית בִּינֵיהוּן.
זֹרִיעָ"ה לְקַבֵּל אִימָא עֲלָאָה, הֵדָּא הוּא
דְכְּתִיב (בראשית מ"ו) הֵא לָכֶם זֹרַע. קִצְיִרָ"ה לְקַבֵּל
דְּרָגָא דְאַבְרָהָם הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב וְקִצְרוּ לְפִי
חֶסֶד. דִּישָׁ"ה בְּחֶרוּץ לְקַבֵּל דְּרָגִיָּה דִּיצְחָק
דְּעֵבִיד דִּינָא וְאַפְרִישׁ תְּכֵן מַהְהוּא בְּר. דִּינָא
אַפְרִישׁ מִנִּיה וְעֵבֵד דִּינָא בְּרִשְׁיַעִי עֲלֻמָּא וְכִדְּיִן
אִינְהוּ כְּמוֹץ לְפָנֵי רוּחַ. וְהָאִי רוּחַ דָּא דְרָגָא
דִּיעֻקֵּב דְכְּתִיב (בראשית מ"ה) וַתַּחֲי רוּחַ יַעֲקֹב,
וּלְקַבְלִיה זֹרִ"ה וְהוּא מוֹץ לְאַשָׁא אַתִּיָּהִיב
לְמִיכָל. טוּחִ"ן לְקַבֵּל דְּרָגָא דְּמֹשֶׁה. לִ"ש
לְקַבֵּל דְּרָגָא דְאַהֲרֹן. אוֹפ"ה לְקַבֵּל דְּרָגָא
דְּצִדִּיק וְאַתְעֵבִיד לְח"ם בְּיָדוּ דְּצִדִּיק
בְּהָהוּא אֹר דְּאִית בְּצִיּוֹן, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב
(תהלים קל"ו) נֹתַן לָחֶם לְכָל בָּשָׂר. בְּקַדְמִיתָא
לְכ"ל וּלְבָתֵּר לְהָהוּא אַתְר דְּאַקְרִי בָּשָׂר וּמְאִי
לָחֶם דָּא קִיוֵּמָא.

- תּוֹרָה, וְכַאֵן הִלְכָה. מַה הִטְעַם?
אַלָּא מִשּׁוּם שְׂמֻקּוּם זֶה שְׁנִקְרָא
הֵר סִינִי, תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה לְמַדָּה
אַתְ מֹשֶׁה לְקִשְׂר קִשְׂרֵי הָאִמוּנָה.
אוֹתָן עֶשֶׂר נְטִיעוֹת שְׁנִטַּע הִקְדוּשׁ
בְּרִיף הוּא, שְׂאָחֻז אוֹתָן בְּאוֹתוֹ
מְקוּם שְׁנִקְרָא עָרַב שְׁבִיעִית,
וְיַעֲשׂוּ פְרִי בְּאוֹתוֹ בֵּית סָאָה, כְּדִי
שְׂיַבֵּא מְזוֹן לְעוֹלָם בְּשְׁבִיעִית
הַזֹּה, שְׂאִין לָהֶם מְזוֹן אֶלָּא
מֵאוֹתָה שְׁנָה שְׁשִׁית שְׁזוֹרְעִים בְּה
זְרַעִים. זֶהוּ שְׂכְּתוּב (הושע י') זֹרְעוּ
לָכֶם לְצִדְקָה וְקִצְרוּ לְפִי חֶסֶד. מַה
שְׁזוֹרְעִים יְהִיָּה לְאוֹתוֹ מְקוּם
שְׁנִקְרָא צִדְקָה שְׁלָמָה, וְאֵז וְקִצְרוּ
לְפִי חֶסֶד, אֵז יְהִיָּה טוֹב הַעֲלִיּוֹן.
וּמִי הוּא לְפִי חֶסֶד? זֶה אַבְרָהָם.
בְּא רָאָה, לְמַטָּה שְׁבַעָה מַעֲשִׂים
יֵשׁ בִּינֵיהֶם. זֹרִיעָה - כְּנַגַּד הָאֵם
הַעֲלִיּוֹנָה, זֶהוּ שְׂכְּתוּב (בראשית מו)
הֵא לָם זֹרַע. קִצְיִרָה - כְּנַגַּד דְּרָגַת
אַבְרָהָם, זֶהוּ שְׂכְּתוּב [י] וְקִצְרוּ
לְפִי חֶסֶד. דִּישָׁ"ה בְּחֶרוּץ - כְּנַגַּד
דְּרָגַת יִצְחָק, שְׁעוּשָׁה דִין וּמְפִרִיד
תְּכֵן מֵאוֹתוֹ בְּר. דִין מְפִרִיד מִמְּנֹו,
וְעוּשָׁה דִין בְּרִשְׁעֵי הָעוֹלָם, וְאֵז
הוּא (תהלים לה) כְּמוֹץ לְפָנֵי רוּחַ.
וְרוּחַ הַזֶּה זֶה הַדְּרָגָה שֶׁל יַעֲקֹב,
שְׂכְּתוּב (בראשית מה) וַתַּחֲי רוּחַ
יַעֲקֹב, וְכְּנַגְדוֹ זֹרָה. וְאוֹתוֹ הַמֹּץ
נָתַן לְאֵשׁ לְמֵאֲכָל. טוּחִן - כְּנַגַּד
דְּרָגַת מֹשֶׁה. לִ"ש - כְּנַגַּד דְּרָגַת
אַהֲרֹן. אוֹפָה - כְּנַגַּד דְּרָגַת צִדִּיק,
וְנַעֲשָׂה לָחֶם בְּיָדוּ שֶׁל צִדִּיק
בְּאוֹתוֹ אֹר שְׁיֵשׁ בְּצִיּוֹן. זֶהוּ
שְׂכְּתוּב (תהלים קלו) נָתַן לָחֶם לְכָל
בָּשָׂר. בְּתַחֲלָה לְ"כָל", וְאַחַר כֵּן
לְאוֹתוֹ מְקוּם שְׁנִקְרָא בָּשָׂר. וּמַה
זֶה לָחֶם? זֶה הַקִּיּוּם.

וּבְשִׁנְהָה שְׁבִיעִית הַזֶּה לֹא עוֹשִׂים
מְלָאכָה, אֶלָּא אוֹכְלִים אוֹתוֹ לָחֶם
שְׂנַתָּן לָהֶם בְּשִׁנְהָה הַשְּׁשִׁית, וְכָל
הָעוֹלָמוֹת נָחִים בְּחֶדְוָה. וְכָל
הַעֲנִיִּים וְהַעֲשִׁירִים, כָּלֶם שׁוֹיִם

וּבְהָאִי שְׂתָא שְׁבִיעִיתָא לֹא עֲבִידֵן עֲבִידֵתָא,
אַלָּא אַכְלִין הָהוּא לָחֶם דְּאַתִּיָּהִיב
לְהוּ מִשְׂתָּא שְׂתִיתָאָה. וְכוּלְהוּ עֲלֻמִין בְּחֶדְוָה
נְיִיחִין וְכוּלְהוּ מִסְּפָנֵי וְעַתִּירִי כוּלְהוּ שְׁוִין

במקום זה, שהרי כל המתחוננים
וזונים משנה השביעית הזו. ואם
אדם עושה סחורה באותם פרות,
המקום הזה של עניות מונע
ממנו ברכות, ולכן מונע ממנו
ברכות. וצריך אדם להראות
שלארץ הקדושה הזו של הקדוש
ברוך הוא יש נחת עם בעלה,
והקדוש ברוך הוא נותן לחם
לכל הנה, ו"כל" לאותו מקום
שנקרא (בראשית ב) בשר מבשרי,
ואין לה אור משלה, אלא אותם
ספיחי הששית שנוצרו בה
ממילא.

וצריך אדם באותו ערב שביעית
לעשות מלאכת הארץ באותן
עשר נטיעות שהשתלמו בה,
שתתיחד הארץ הזו עמהם ולא
תפרד מהם, ואף היא תקרא
נטיעה, נטיעה שנטע הקדוש
ברוך הוא, כדי שלא ימנע ממנה
אותו טוב שיש לה עם בעלה
מנוחה בשביעית. ולכן נקרא
אדם ביום הששי, והדונגה עמו
בת זוגו להתענג בשבת, ועלשו
הדונגה צדק עם ששית לתת אור
להר סיני הנה.

ובא וראה, הר חורב נקרא
כשמדונג עמו וא"ו, ואם בני
אדם מפרידים וא"ו ממנה, נקרא
חרב לה, שהרי כתוב חרב,
ועושה נקמות, לכן הלכה למשה
מסיני תורה שבעל פה, שיכללו
אותה עם אותם עשר נטיעות
ערב שביעית, וכאן מזון לעולם
בשביעית, שהוא מקום שאין לו
אור אלא מה שנתן לו מאותו
וא"ו.

ובא וראה, כשעשו ישראל את
העגל, והפרידו הברכות מהר
חורב הנה, שהפרידו ממנו וא"ו
וקצצו בנטיעות, באותן נטיעות
מה כתוב? (שמות ל) ויתנצלו בני
ישראל את עדים מהר חורב.

בהאי אתר, דהא כולהו תתאי מהאי שתא
שביעתא מתזנין. ואי בר נש עביד באינון
פירין סחורתא. האי דאתרא דעניותא מנע
מניה ברכאן, בגין כף מנע מניה ברכאן. ובעי
בר נש לאחזאה דהאי ארעא קדישא דקדשא
ברוך הוא אית לה נייחא בבעלה וקודשא
ברוך הוא יתיב לחם להאי כ"ל. וכ"ל
לההוא אתרא דאקרי בש"ר מבשרי, ולית לה
נהורא מדילה אלא הנהו ספיחי דשתינתאה
דאזדורעו בה ממילא.

ובעי בר נש ביהוא ערב שביעית למעבד
עבידתא דארעא באינון עשר נטיעין
אשתלימו בה דתתיחד האי ארעא בהו, ולא
תתפרש מניהו ותתקרי אף היא נטיעה,
נציבו דנצב קדשא ברוך הוא. בגין דלא
יתמנע מניה ההוא טיבו דאית לה עם בעלה,
נייחא בשביעית. בגין כף אדם פיומא
שתינתאה אתברי ואזדונגת עמיה בת זוגיה
לאתענגא בשבתא, והשתא אזדונגת צד"ק
בשתינתאה למיהב נהירו להאי הר סיני.

והא חזי, הר חורב אתקרי כד אזדונג עמיה
וא"ו. ואי בני נשא מפרישין וא"ו
מניה, אקרי חרב ליי, דהא חרב כתיב,
ועבדא נוקמין. בגין כף הלכה למשה מסיני
תורה שבעל פה דיכללון יתה באינון עשר
נטיעין ערב שביעית, וייתי מזונא לעלמא
בשביעית. דהוא אתרא דלית לה נהורא אלא
מה דאתיהיב לה מההוא וא"ו.

והא חזי ישראל פד עבדו עגלא ואפרישו
ברכאן מהאי הר חורב דאפרישו מניה
וא"ו וקציצו בנטיעות באינון נטיעין, מה
כתיב (שמות ל"ג) ויתנצלו בני ישראל את עדים
מהר חורב. ההוא עדי עלאה, תפלין דרישא

וּדְרוּעָא דְשׁוּוִינן בְּיַד בְּהָה אַעֲדִיאוּ מְנַהוּן.
וּמֵאֵן אַתְר אַתִּיב לֹון, מְהַר חוֹרֵב פֶּד
אַזְדוּג בָּהּ וַאֲוֹ. וְהַשְׁתָּא (מִשְׁלִי ט"ו) וְנִרְגָן
מִפְרִיד אֱלוֹף וְאַתְעָרוּ עֲלֵיהוֹן חֶרֶב.

בְּגִין כֶּף בְּנֵי לֹוי דְעִבְדוּ לְוָיָה לְהַאי אַתְרָא,
אַתְפָּרְעוּ מְנַהוּן. הָדָא הוּא דְכְתִיב (שְׁמוֹת

ל"ב) וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר מִי לִי
אֱלֹי וַיֹּאסְפוּ אֵלָיו כָּל בְּנֵי לֹוי, דְהָא לֹא עִבְדוּ
פְרוּדָא אֱלָא לְוָיָה. וַאֲמַר לֹון מֹשֶׁה (שְׁמוֹת ל"ב)
כֹּה אָמַר יְיָ עִבְרוּ וְשׁוּבוּ מִשַּׁעַר לְשַׁעַר
בַּמַּחֲנֶה, בְּגִין דְהַאי כ"ה יְהִיב לֹון רְשׁוּתָא
לְמַעֲבַד דִּינִין וּמֵאֵן אִיהוּ כ"ה, דָּא הַר חוֹרֵב
וּבְגִין כֶּף קִטְלוּ מְנַהוּן כְּשִׁלְשַׁת אֲלָפֵי אִישׁ,
שְׁלֹשַׁת לָא אַתְמָר, אֱלָא כְּשִׁלְשַׁת לְקַבֵּל הִנְהוּ
תְלַתָּא דְרִגִין דְהוּוּ מַלְיִין לְהַאי בְּאָר. הָדָא
הוּא דְכְתִיב (בְּרַאשִׁית כ"ט) וְהִנֵּה שָׁם שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי
צֹאן רוֹבְצִים עֲלֵיהָ. בְּגִין דְאִינוּן גְּרָמוּ
דִּי־סַתְלָקוּן מִינָהּ וְהָא אוּקְמוּהָ.

בְּגִין כֶּף פְּקִידַת לִיָּה הַאי תוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה
לְמֹשֶׁה עַל אִינוּן עֶשֶׂר נְטִיעֵן וְעַרְבָּה
דִּיקִיפּוֹן לְהַאי מְזַבַּח בְּאִינוּן עַרְבֵי נַחַל לְקַבֵּל
תְּרִין דְרִגִין דִּמְקִיפִין לְעֵילָא דְאִינוּן נְצִ"ח
הו"ד. וּכְדִין יַעֲבֹדוּן נְסוּף הַמִּים מְאִינוּן מִים
חַיִּים דְאַתְיִין עַל יְדָא דְצִדִיק וְלֹא יִמְנַעוּן
מִהַאי מְזַבַּח טִיבוּ עֲלָאָה.

וְהָא חֲזִי כָל שְׂאָר יוֹמֵי דְשְׁתָּא בְּהַאי מְזַבַּח
עִבְדִין נְסוּף הֵיִין, רָמִיזוּ לְדִינָא דְעֵייל
כֶּה לְמִיֶּדֶן עֲלִמָּא. אֲבָל בְּחַג עִבְדִין אוּף בְּמִים
חַיִּים. דְהָא חַיִּים וְנִהִירוּ אַתְרוּסְפָּה בְּהוּא זְמַנָּא
(יִשְׁעִיָּה י"א) כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דְעָה אֶת יְיָ כַּמִּים
לֵימָם מְכַסִּים.

אוֹתוּ תְכַשִּׁיט עֲלִיוֹן, תְּפַלִּין שֶׁל
רֹאשׁ וְרוּעַ שְׁשָׁמִים בְּיַד בְּהָה
הַסִּירוּ מֵהֶם, וּמֵאִיָּה מְקוּם נִתַּן
לָהֶם? מְהַר חוֹרֵב, כְּשֶׁהֲדַרְג
עֲמָה וַאֲוֹ. וְכַעַת (מִשְׁלִי טו) [וְנִרְגָן]
מִפְרִיד אֱלוֹף, וְעוֹרְרוּ עֲלֵיהֶם אֶת
הַחֶרֶב.

מִשׁוּם כֶּף, בְּנֵי לֹוי שְׁעִשׂוּ לְוָיָה
לְמִקּוּם זֶה, נִפְרְעוּ מֵהֶם, זֶהוּ
שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת לב) וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה
בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר מִי לְוָיָה
אֱלֹי, וַיֹּאסְפוּ אֵלָיו כָּל בְּנֵי לֹוי.
שְׁהִירֵי לֹא עֲשׂוּ פְרוּדָא, אֱלָא לְוָיָה.
וַאֲמַר לְהֶם מֹשֶׁה, כֹּה אָמַר ה'
עִבְרוּ וְשׁוּבוּ מִשַּׁעַר לְשַׁעַר
בַּמַּחֲנֶה. מִשׁוּם שְׁה"כ"ה הַזֹּאת
נִתְּנָה לְהֶם רְשׁוּת לַעֲשׂוֹת דִּינִים.
וּמִיָּהוּ כֹּה? זֶה הַר חוֹרֵב, וְלִכְּן
הִרְגוּ מֵהֶם כְּשִׁלְשַׁת אֲלָפֵי אִישׁ.
שְׁלֹשַׁת לָא נְאֻמָּר, אֱלָא כְּשִׁלְשַׁת,
כְּנִגְדֵי אוֹתָן שְׁלֹשׁ דְרִגוֹת שְׁהִיוּ
מִמְלֵאוֹת אֶת הַבְּאָר הַזֶּה. זֶהוּ
שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית כט) וְהִנֵּה שָׁם
שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן רוֹבְצִים עֲלֵיהָ,
מִשׁוּם שְׁהֶם גְּרָמוּ שְׁיִסְתְּלָקוּ
מִינָהּ, וְהִירֵי בְּאָרוּהָ.

מִשׁוּם כֶּף צִוְתָה תוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה
הַזֹּאת אֶת מֹשֶׁה עַל אוֹתָן עֶשֶׂר
נְטִיעוֹת וְעַרְבָּה, שְׁיִקִּיפוּ אֶת
הַמְזַבַּח הַזֶּה עִם אוֹתָם עַרְבֵי נַחַל,
כְּנִגְדֵי שְׁתֵּי דְרִגוֹת שְׁמִקִּיפִים
לְמַעֲלָה, שְׁהֶם נְצַח וְהוּוּ, וְאִז
יַעֲשׂוּ נְסוּף הַמִּים אוֹתָם מִים
חַיִּים שְׁבָאִים עַל יְדֵי צִדִיק, וְלֹא
יִמְנַעוּ מִמְזַבַּח הַזֶּה הַטּוֹב
הָעֲלִיוֹן.

וּבֹא וְרָאָה, כָּל שְׂאָר מוֹת הַשְּׁנָה
עוֹשִׂים בַּמְזַבַּח הַזֶּה נְסוּף הֵיִין,
רוּמְזוּ לְדִין שְׁנִכְנַס בְּהָ לְדִין אֶת
הָעוֹלָם. אֲבָל בְּחַג עוֹשִׂים אִף
בְּמִים חַיִּים, שְׁהִירֵי חַיִּים וְאִז
נְסוּף בְּאוֹתוֹ זְמַן, (יִשְׁעִיָּה יא) כִּי
מְלֵאָה הָאָרֶץ דְעָה אֶת ה' כַּמִּים לֵימָם מְכַסִּים.

עֲשֶׂה פְעָמִים נִמְנֹו יִשְׂרָאֵל: אַחַת בִּירִידָתָם לְמִצְרַיִם, שְׁכַתּוֹב (בראשית מז) כָּל הַנֶּפֶשׁ לְבֵית יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרַיִמָּה וְגוֹמֵר. וְאַחַת בְּעֵלְיָתָם, שְׁכַתּוֹב (שמות יב) כֶּשֶׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף. וּשְׁתַּיִם בְּחֻמֶשׁ הַפְּקוּדִים, וּשְׁתַּיִם בִּימֵי שְׁאוּל, אַחַת בְּבִזְק וְאַחַת בְּטֹלָאִים, וְאַחַת בִּימֵי דָוִד, (שמואל ב' כ"ג) וַיִּתֵּן יוֹאָב אֶת מִסְפַּר הָעָם אֶל הַמֶּלֶךְ. וְאַחַת בִּימֵי עֲזָרָא (עזרא ב') כָּל הַקֶּהֱלָה כְּאֶחָד. וְאַחַת לְעֵתִיד לְבָא (דניאל ג') עוֹד תַּעֲבֹרְנָה הַצֹּאֵן עַל יְדֵי מוֹנֵה.

אֲשֶׁרֵי אָדָם מִצָּא חֲכָמָה, דָּא אָדָם עֲלָאָה דְאֲשֶׁרֵי עֲלוּי טִיבוּ דְעֵתִיקָא. אִימְתִי, כַּד מִטָּא חֲכָמָה כְּמָה דְאַתָּ אָמַר (משלי י"ח) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב וַיִּפְק רְצוֹן מִי. דָּא רַעוּא דְעֵתִיקָא וּמְאִי אִיהוּ הַאי חֲכָמָה, דָּא חֲכָמָה זְעִירָא דְהִיא רַבְרָבָא בְּאַתְחַפְרוּתָא לְעִילָא. מִצָּא, מְאִי מִצָּא כְּגוֹן דְאֲשַׁתְּפַחַת בְּכָלֵא. וְאָדָם יִפִּיק תְּבוּנָה דְבְעֵי לְעִינָא וּלְאִסְתַּפְלָא וּלְאַפְקָא מַעוּמְקָא עֲלָאָה תְּבוּנָה, לְאַנְהָרָא לְהַאי חֲכָמָה. וְעַל יָדָא דְמֵאן אַתְנַהֲרִית עַל יָדָא דְאָדָם עֲלָאָה דְמִפִּיק רְצוֹן מְלַעֲיָלָא לְאַנְהָרָא לָהּ:

השלמה מההשמטות (סימן לח)

הַשְׂרָמָה מוּהַשְׁמָטוֹת (סימן לח)
שְׁבַע צוּרוֹת קְדוּשׁוֹת יֵשׁ לוֹ לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכֵלָן כְּנֻגְדֵן בְּאָדָם, שְׁנֵאמַר בְּצִלְם אֱלֹהִים בְּרָא אֹתוֹ, זָכָר וּנְקֵבָה בְּרָא אֹתָם. וְאֵלֹהֵי הַן שׁוֹק יָמִין וְשְׁמָאל, גּוּף וּבְרִית - הַרִי שֵׁשׁ. וְהַרִי אַמְרַת שְׁבַע? שְׁבַע הֵם בְּאִשְׁתּוֹ, (שם ב) וְהִיוּ לְבִשְׁר אֶחָד.

מִשְׁרָ לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה? לְמַלְךְ שַׁעֲלָה בְּלָבוּ לְטַע בְּגִנּוּ תְשַׁעָה אֵילָנוֹת זְכָרִים, וְהִיוּ כְּלָם דְקָלִים. אָמַר, פְּשִׁיחֵי כְּלָם מִין אֶחָד, אִי

עֲשֶׂה פְעָמִים נִמְנֹו יִשְׂרָאֵל, אַחַת בִּירִידָתָן לְמִצְרַיִם דְכְתִיב (בראשית מז) כָּל הַנֶּפֶשׁ לְבֵית יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרַיִמָּה וְכו' (וגו'). וְאַחַת בְּעֵלְיָתָן דְכְתִיב (שמות י"ב) כֶּשֶׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף. וּשְׁנַיִם בְּחֻמֶשׁ הַפְּקוּדִים וּשְׁנַיִם בִּימֵי שְׁאוּל, אַחַת בְּבִזְק וְאַחַת בְּטֹלָאִים, וְאַחַת בִּימֵי דָוִד (שמואל ב' כ"ג) וַיִּתֵּן יוֹאָב אֶת מִסְפַּר הָעָם אֶל הַמֶּלֶךְ. וְאַחַת בִּימֵי עֲזָרָא (עזרא ב') כָּל הַקֶּהֱלָה כְּאֶחָד. וְאַחַת לְעֵתִיד לְבָא (דניאל ג') עוֹד תַּעֲבֹרְנָה הַצֹּאֵן עַל יְדֵי מוֹנֵה.

אֲשֶׁרֵי אָדָם מִצָּא חֲכָמָה, דָּא אָדָם עֲלָאָה דְאֲשֶׁרֵי עֲלוּי טִיבוּ דְעֵתִיקָא. אִימְתִי, כַּד מִטָּא חֲכָמָה כְּמָה דְאַתָּ אָמַר (משלי י"ח) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב וַיִּפְק רְצוֹן מִי. דָּא רַעוּא דְעֵתִיקָא וּמְאִי אִיהוּ הַאי חֲכָמָה, דָּא חֲכָמָה זְעִירָא דְהִיא רַבְרָבָא בְּאַתְחַפְרוּתָא לְעִילָא. מִצָּא, מְאִי מִצָּא כְּגוֹן דְאֲשַׁתְּפַחַת בְּכָלֵא. וְאָדָם יִפִּיק תְּבוּנָה דְבְעֵי לְעִינָא וּלְאִסְתַּפְלָא וּלְאַפְקָא מַעוּמְקָא עֲלָאָה תְּבוּנָה, לְאַנְהָרָא לְהַאי חֲכָמָה. וְעַל יָדָא דְמֵאן אַתְנַהֲרִית עַל יָדָא דְאָדָם עֲלָאָה דְמִפִּיק רְצוֹן מְלַעֲיָלָא לְאַנְהָרָא לָהּ:

שְׁבַע צוּרוֹת קְדוּשׁוֹת יֵשׁ לוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכֵלָן כְּנֻגְדֵן בְּאָדָם, שְׁנֵאמַר בְּצִלְם אֱלֹהִים בְּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בְּרָא אֹתָם. וְאֵלֹהֵי הֵן שׁוֹק יָמִין וְשְׁמָאל. יָד יָמִין וְשְׁמָאל גּוּף וּבְרִית הַרִי שֵׁשׁ. וְהָא אַמְרַת שְׁבַע. שְׁבַע הֵיוּ בְּאִשְׁתּוֹ וְהִיוּ לְבִשְׁר אֶחָד.

לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה, לְמַלְךְ שַׁעֲלָה בְּלָבוּ לִיטַע בְּגִנּוּ תְשַׁעָה אֵילָנוֹן זְכָרִים וְהִיוּ כְּלָם דְקָלִים, אָמַר פְּשִׁיחֵי כְּלָם מִין אֶחָד, אִי אֲפִשְׁר לְהַתְקַיִים. מָה עֲשֶׂה, נְטַע אַתְרוּג

בְּיַנְיָהֶם וְהוּא אֶחָד מְאוֹתָן הַתְּשֻׁעָה שְׁעֵלָה בְּלַבּוֹ לְהִיּוֹת זְכָרִים וְאֶתְרוּג מְאִי הוּי, נִקְבָּה וְהִינּוּ דְכָתִיב (ויקרא כ"ג) פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפַּת תְּמָרִים (ע"ב).

זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם. אֶפְשָׁר לֹאמַר כֵּן וְהָא כְּתִיב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ וְגו' וְאַחַר כֵּן אֶעֱשֶׂה לוֹ עֶזֶר כְּנֶגְדּוֹ. וַיִּקַּח אֶחָת מִצִּלְעוֹתָיו וַיִּסְגַּר בְּשָׂר תַּחְתָּנָה. אֲלֵא אֵימָא, דְּכָתִיב יִצְרָה וְכָתִיב כִּהֵן עֲשִׂיהָ וְכָתִיב כִּהֵן בְּרִיאָה. עֲשִׂיהָ דְּכָתִיב זָכַר וּנְקֵבָה בָּרָא אוֹתָם, בְּעַת הַרְכִּיב הַנְּשֻׁמָּה עַל הַגּוּף וְאֶסְפֵּי הַכֹּל. וּמִנְלָן דְּהָאֵי יִצְרָה לִישָׁנָא דְּאֶסּוּפֵי הוּא דְּכָתִיב, וַיִּיצֶר יְיָ אֱלֹהִים כָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה וְכָל עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּבְרָא אֶל הָאָדָם, וְהִינּוּ דְכָתִיב עַל הָאָדָם זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם וַיִּבְרָךְ אוֹתָם (ע"ב).

בְּצִלְמֵם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ בְּכָל אַבְרָיו וּבְכָל חֻלְקָיו, וְהָא אֲמַרִּינָן וְא"ו לְמָה הוּא דוּמָה לְעוֹטָה אֹר כִּפְשִׁלְמָה וְהָאֵי וְא"ו אֵינָה אֲלֵא שֵׁשׁ קְצוּוֹת. אָמַר לֵיהּ, בְּרִית מִילָה וְזוּוּגוֹ שֶׁל אָדָם חֲשִׁבִינָן אֶחָד. שְׁתֵּי יָדָיו שְׁלֻשָּׁה. רֵאשׁוֹ וְגוּפוֹ חֲמִשָּׁה. שְׁתֵּי שׁוֹקָיו שָׁשָׁה. וּפְנִינְדָם כְּמוֹתָם בְּשָׁמַיִם דְּכָתִיב (קהלת ז') גַּם אֵת זֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֶׂה הָאֱלֹהִים. וְהִינּוּ יָמִים (שמות ל"א) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עֲשָׂה יְיָ אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ וְלֹא אָמַר בְּשֵׁשֶׁת יָמִים מְלַמֵּד שְׁכָל יוֹם יוֹם יֵשׁ לוֹ כַּחוֹ: (ער כאן)

מההשמות

השלמה מההשמות המשך הנ"ל

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וְגו'. פְּקוּדָא דָא לְאֶתְעַסְקָא בְּהָאֵי עֲלָמָא כְּפִרְיָה וְרִבְיָה וּלְמַעַבְדַּ תוֹלְדִין לְאֶתְפִּשְׁטָא שְׁמָא קַדִּישָׁא

אֶפְשָׁר לְהַתְקִים. מָה עֲשֶׂה? נִטַע אֶתְרוּג בְּיַנְיָהֶם, וְהוּא אֶחָד מְאוֹתָם הַתְּשֻׁעָה שְׁעֵלָה בְּלַבּוֹ לְהִיּוֹת זְכָרִים. וְאֶתְרוּג מָה נְהִיָה? נִקְבָּה, וְהִנּוּ שְׁכָתוּב (ויקרא כג) פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפַּת תְּמָרִים:

זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם (בראשית ה). אֶפְשָׁר לֹאמַר כֵּן? וְהָרִי כְּתוּב (שם א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ וְגוּמַר, וְאַחַר כֵּן (שם) אֶעֱשֶׂה לוֹ עֶזֶר כְּנֶגְדּוֹ. וַיִּקַּח אֶחָת מִצִּלְעוֹתָיו וַיִּסְגַּר בְּשָׂר תַּחְתָּנָה. אֲלֵא אָמַר, שְׁכָתוּב יִצְרָה, וְכָתוּב כִּהֵן עֲשִׂיהָ, וְכָתוּב כִּהֵן בְּרִיאָה. עֲשִׂיהָ, שְׁכָתוּב זָכַר וּנְקֵבָה בָּרָא אוֹתָם, בְּעַת הַרְכִּיב הַנְּשֻׁמָּה עַל הַגּוּף וְאֶסְפֵּי הַכֹּל. וּמִנְיָן לָנוּ שְׁיִצְרָה זוֹ הִיא לְשׁוֹן אֶסּוּפֵי הוּא שְׁכָתוּב (שם) וַיִּצֶר ה' אֱלֹהִים וְגו' כָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֵת כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּבְרָא אֶל הָאָדָם, וְהִנּוּ שְׁכָתוּב עַל הָאָדָם - זָכַר וּנְקֵבָה בָּרָא אוֹתָם. וַיִּבְרָךְ אוֹתָם.

בְּצִלְמֵם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ. בְּכָל אַבְרָיו וּבְכָל חֻלְקָיו, וְהָרִי אָמַר, וְא"ו לְמָה הוּא דוּמָה? (תהלים קד) לְעוֹטָה אֹר כִּפְשִׁלְמָה, וְהָרִי וְא"ו אֵינָה אֲלֵא שֵׁשׁ קְצוּוֹת. אָמַר לוֹ, בְּרִית מִילָה וְזוּוּגוֹ שֶׁל אָדָם חֲשִׁבִים אֶחָד. שְׁתֵּי יָדָיו שְׁלֻשָּׁה. רֵאשׁוֹ וְגוּפוֹ חֲמִשָּׁה. שְׁתֵּי שׁוֹקָיו שָׁשָׁה. וּפְנִינְדָם כְּמוֹתָם בְּשָׁמַיִם, שְׁכָתוּב (קהלת ז') גַּם אֵת זֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֶׂה הָאֱלֹהִים. וְהִנּוּ יָמִים, (שמות לא) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עֲשָׂה ה' אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ, וְלֹא אָמַר בְּשֵׁשֶׁת יָמִים, מְלַמֵּד שְׁכָל יוֹם יוֹם יֵשׁ לוֹ כַּחוֹ: ע"כ מההשמות.

הש"מ מההשמות המשך הנ"ל

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וְגוּמַר. מְצוּהָ זוֹ לְהַתְעַסֵּק בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּפִרְיָה וּרִבְיָה וְלַעֲשׂוֹת תוֹלְדוֹת, שְׁיִתְפַּשֵּׁט הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ לְכָל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

03-6771499

או אצל "מפעל הזהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300